

Korpa

PRÓZA - LXII. évfolyam, 12. szám, 2018. március 23.

Virág Lukács tizenhárom éves múlt, amikor apja megvette Korpát. Ő nevezte el a malacot, mert amúgy soha nem adtak nevet a disznóknak, amit évente neveltek, hogy föl hizlalva a karácsony előtti levágják. Pedig Korpa olyan volt, mint a többi malac, amit korábban hozott az apja, rózsaszín, fürgé kis jószág, aki dőfködte nedves orrával Lukácsot, mikor a moslékot hozta neki a vödörben, ugyanis Lukács dolga volt a malac etetése, a bátyja már jó ideje nem segített neki. Ő mégis nevet kapott Lukácstól. Az állat már messziről megismerte lépteit, hangos visítással fogadta, és nem csak akkor, amikor ételt vitt neki, hanem, ha csak benézett hozzá az ólba.

**- Gyere csak, Korpa - súgta Lukács a malacnak, miután föl hajtotta lelógó fülét, és közel hajolt.
- Ma a rómaiakról tanultunk, hogy azok cirkuszban nézték, hogyan marcangolják szét a vadállatok az embereket. Majd, ha felnövök, és császár leszek, nekem is lesz ilyen cirkuszom, és ott apát dobjuk majd az oroszánok elé. Mit szólsz ehhez, Korpa?**

A malac túrta a fiú közelségét, sőt, lefeküdt elé, akár egy kutya, és nyugton maradt, mintha értette volna, mit beszél.